

Това положение се използва отъ сърбитѣ и тѣ се явяватъ по фронта, по лѣвия флангъ и въ тилъ и отъ 20 крачки хвърлятъ бомби. Настава нѣкаква страшна суматоха. Ротитѣ сж напълно дезорганизирани и нѣма кой да ги спре поне въ втория редъ окопи, а като стадо овце безъ овчаръ, отстъпватъ въ безпорядѣкъ по северозападния склонъ на Каймак-Чаланъ. А следъ тѣхъ нахлуватъ сръбскитѣ маси, които заематъ цѣлия дѣсенъ флангъ на върха и пълзятъ вече къмъ самото теме, дето е четвърта батарея. За мигъ просвѣтна и на освѣтения връхъ се виждатъ враговетѣ да пленяватъ четиритѣхъ орджия, славната и непобѣдима батарея на капитанъ Сотировъ. Отъ самия връхъ затракуватъ вражитѣ картечници и автоматическитѣ пушки и започватъ да обстрѣлватъ северния скатъ на Каймак-Чаланъ. Врагътъ нахлува и въ наблюдателния пунктъ на полковия командиръ, който въ това време води повратното движение на лѣвия флангъ и съвсемъ не знае какво става тукъ на самия връхъ.

И вмѣсто да бжде сломенъ духътъ на сливенци отъ победитѣ на врага, тоя духъ въ мигъ се превръща на стихия отъ умраза и желание за мѣстъ. Не! Сърбитѣ могатъ да завзематъ върха, могатъ да избиятъ всички, но четвъртата батарея, не може, не бива да падне въ тѣхни ржце! Орджията, които толкова време съ своя точенъ огънь сж закриляли и подпомагали въ най-критичнитѣ моменти пехотата, не бива да се оскверняватъ отъ тѣхнитѣ ржце! . .

— Батареята отиде! Батареята е пленена! — Тоя викъ катъ предсмъртна агония се изтрѣгна отъ устата на бранниците. Това е една страшна и зловеща вѣсть, която не само, че не потопа въ скръбъ душитѣ, но измжченитѣ и изморени тѣла се изправятъ наново пакъ, горди отъ нахлулата нова сила въ душитѣ имъ. Тѣ се превръщатъ на великани, готови за нови жертви, за нови подвизи и за сетенъ пжтъ да докажатъ на подлия врагъ, какъ знае да мре българскиятъ войнъ, когато е необходимо да запази честта на своето бойно оржие. И пленената батарея се превърна на ново знаме, което преплю-